

Μνήμη Μητροπολίτου Βασιλείου (Ατέση, πρ. Λήμνου)

/ [Πεμπτουσία](#)

[προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=86666>]

Κατά το διάστημα της επί εννεάμηνον παραμονής του εις Λήμνον ανεκαίνισε το εγκαταλελειμμένον επισκοπικόν οίκημα, ελειτούργει και εκήρυττε κατά πάσαν Κυριακήν και εορτήν εις τας πόλεις και τα χωρία, επεσκέπτετο οίκοι τους Χριστιανούς (ακόμη και αυτούς που δεν διέκειντο ευμενώς προς την Εκκλησίαν) κατά τας εορτάς των, προς γνωριμίαν και επίσκεψιν αυτών, ενδιεφέρθη διά τους νέους και μαθητάς Γυμνασίου, τους επεσκέπτετο εις το Γυμνάσιον και διένειμεν εις τους τελειοφοίτους εξ αυτών από μίαν Καινήν Διαθήκην.

Μετά την παραίτησίν του από την Ιεράν Μητρόπολιν Λήμνου διωρίσθη κατά διαστήματα διευθυντής του θεολογικού Οικοτροφείου της Αποστολικής Διακονίας και Γενικός Διευθυντής αυτής. Και από των θέσεων αυτών προσέφερε πολλάς υπηρεσίας εις την Εκκλησίαν.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Γ. ΑΤΕΣΗ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡ. ΔΗΜΝΟΥ

ΠΤΥΧΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
1967

Οι διατελέσαντες οικότροφοι της περιόδου αυτής (1950-1952) -τινές εξ αυτών είναι σήμερα διακεκριμένοι Ιεράρχαι και κληρικοί- ενθυμούνται τον αυστηρόν αλλά και στοργικόν Ιεράρχην Διευθυντήν των. Τον ενθυμούνται να μελετά μαζί των εις το αναγνωστήριον του Οικοτροφείου μέχρι της προκεχωρημένης νυκτερινής ώρας που έκλειε. Έτσι τους έδιδε παράδειγμα και τους ενίσχυε να μελετούν. Είναι χαρακτηριστικάί αί αναμνήσεις του διατελέσαντος τότε οικοτρόφου Αρχιμανδρίτου και Ιεροκήρυκος Άρτης π. Μαξίμου Θεοχάρη:

«Το ίδρυμα εστεγάζετο τότε, ως γνωστόν, και επί ικανά έτη μετά ταύτα, παρά την σεβασμίαν Μονήν των Ασωμάτων Πετράκη, ένθα νύν τα Γραφεία της Αγίας και Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος. Περιέθαλπε δε, ως τροφίμους, φοιτητάς της Θεολογικής Σχολής, την Σχολήν Ιεροκηρύκων, Εξομολόγων και Κατηχητών, ως και αλλοδαπούς μύστας της ορθοδόξου Εκκλησίας ημών. Το περιβάλλον ιερόν και μοναστικόν.

Κατά το εωθινόν εγερτήριον πρώτος εκείνος εις το καθήκον. Κοινή προσευχή-μελέτη καθ' ομάδας της Βίβλου· παρακολούθηση της ανελλιπούς φοιτήσεως των πανεπιστημιακών παραδόσεων γεύμα μετά ακροάσεως αναγνωσμάτων βιβλικών, πατερικών, εκκλησιαστικών και κοινωνιολογικών αναγνωστήριον μετ' αθορύβων επισκέψεων εκείνου· δείπνον άψογον μετά τακτικού αποδείπνου και ασπασμού παρά πάντων της τιμίας χειρός του Αρχιερέως τούτου· πάντα υπό την ακάματον καθοδήγησιν του Ιεράρχου.

Ιδιαιτέρως οι μεγάλοι εσπερινοί καθ' έκαστον Σάββατον και μεγάλας εορτάς εν τη Ιερά Μονή Πετράκη· κατανυκτική και διδακτική πάντοτε η υπ' αυτού απαγγελομένη ευχή της Θ' ώρας: «Δέσποτα, Κύριε Ιησού Χριστέ, ο Θεός ημών, ο μακροθυμήσας επί τοις ημών πλημμελήμασι, και άχρι της παρούσης ώρας αγαγών ήμας, εν η επί του ζωοποιού ξύλου κρεμάμενος... ουκ έσμεν άξιοι άραι τα όμματα ημών, και βλέψαι εις το ύψος του ουρανού...»

ΑΡΧΕΙΟΝ ΕΥΒΟΪΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Γ. ΑΤΕΣΗ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡ. ΑΘΗΝΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΣΚΥΡΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ "ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΕΥΒΟΪΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ"
ΑΘΗΝΑΙ 1961

Επί του αρχιερατικού θρόνου ιστάμενος ελάμπρυνε τας ιεροτελεστίας. Εις των μετεκπαιδευομένων ιεροκηρύκων, υπ' εκείνου οριζόμενος, εκήρυττεν, εναλλάξ, κατά τας ειδικάς, διά τους οικοτρόφους, τελουμένας Θείας Λειτουργίας. Κατά τας Κυριακάς οι τρόφιμοι καθηκόντως ωδηγούντο, δι' ιδίων Γραμμάτων εφοδιασμένοι παρά της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, ανά τας ενορίας αυτής προς διδασκαλίαν εν τοις κατηχητικούς σχολείοις.

Κοινή προσέλευσις και πυκνή εις τα Ιερά Μυστήρια της εξομολογήσεως και Θείας Κοινωνίας. Παρώτρυνε πάντας εις την μετά ζήλου εκμάθησιν της Βυζαντινής Μουσικής, υπό του ευλαβεστάτου και ευγενεστάτου Πρωτοψάλτου του Καθεδρικού Ναού Αθηνών Σπυρίδωνος Περιστέρη· την σπουδήν των διδασκομένων ξένων γλωσσών εν τω Θεολογικώ Οικοτροφείω κλπ., ίνα εν τω μέλλοντι η είσοδος τούτων εις τας τάξεις του κλήρου προσδώση τιμήν εις τους υποδεικνύοντας και συμβάλλοντας εις την τοιαύτην πορείαν...» ως έγραφεν βραδύτερον εις μαθητής του...»

Κατά το διάστημα της θητείας του ως Γενικού Διευθυντού της Αποστολικής Διακονίας συνετέλεσε σημαντικά εις την ίδρυσιν του εν Παλ. Φαλήρω συστηθέντος κοινωφελούς Ιδρύματος Νεότητας «Ο Παντοκράτωρ», του οποίου συνέταξε την ιδρυτικήν πράξιν και διετέλεσε πρώτος Πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού.

Σχολάζων εν Αθήναις και μετά την αποχώρησίν του από την Αποστολικήν Διακονίαν δεν έμεινεν αργός. Συνέχισεν εργωδώς την μελέτην και συγγραφήν θεμάτων σχετιζομένων με την νεωτέραν ιστορίαν της Εκκλησίας της Ελλάδος. Συνεπλήρωσε το μνημειώδες τρίτομον έργον του «Επισκοπική Ιστορία της Εκκλησίας της Ελλάδος» και συνέγραψε και εδημοσίευσε περισσοτέρας από 150 μελετάς. Εις την εν Αμπελοκήποις οικίαν του εδέχετο μετ' αγάπης κληρικούς και λαϊκούς ενισχύων αυτούς εις τον αγώνα των. Ενίσχυε επίσης φιλανθρωπικά Ιδρύματα, όπως το ιδρυθέν υπό του μακαρίτου π. Τιμοθέου Γηροκομείον «Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου».

Έζη και τότε ως ασκητής προσευχόμενος και μελετών. Ολίγους μήνας προ της κοιμήσεώς του τον επεσκέφθη, όπως έκανα οσάκις κατηρχόμην εξ Αγίου Όρους εις Αθήνας. Με ηρώτα με πολύ ενδιαφέρον διά τα του Αγίου Όρους. Τότε μεταξύ άλλων μου είπε ότι τον απασχολεί το θέμα της εξόδου του εκ του κόσμου τούτου.

Όαν μετ' ολίγον ησθένησεν, εισήχθη εις το Νοσοκομείον των Κληρικών. Ευρίσκετο τότε εκεί νοσηλευόμενος ο ευλαβέστατος κ. Σπυρίδων Σημαντήρης (νύν πρεσβύτερος), ο οποίος και περιεποιείτο και συμπαρίστατο εις τον μακαριστόν Ιεράρχην. Ολίγας στιγμάς πριν εκπνεύση, του είπε: «Φαίνεται, κ. Σημαντήρη, διά να ευρίσκεσθε Σεις εδώ, η Παναγία με αγαπά». Αυταί ήσαν αι τελευταίαι του λέξεις. Ως αγιορείτης Ιεράρχης ετελείωσε την επίγειον ζωήν του με το όνομα της Παναγίας. Ο θάνατος του προεκάλεσε λύπην εις όσους συνεδέοντο μετ' αυτού πνευματικώς. Είναι χαρακτηριστικά όσα γράφει εν επιλόγω ο γνωστός θεολόγος Βασίλειος Μουστάκης: «Παρακολουθώντας τη ζωή του, αυθόρμητα τον έβλεπα και τον ένιωθα σαν μια φυσιογνωμία που θύμιζε τον αθάνατο συνονόματο του, τον

Μέγα Βασίλειο.

Είχε απόκρημνη αρετή, που προκαλούσε, σε όσους τον συγχρωτίζονταν κάτι σαν δέος, αυτό το έσχατο όριο του σεβασμού. Ψυχή ευθεία και άτεγκτα προσηλωμένη στο Ευαγγέλιο, δεν ήξερε τι θα πει συμβιβασμός με τις αξίες της κοσμικής ηθικής. Και συνάμα, άλλο αυτό ιδίωμα του αληθινού χριστιανού, ήταν άνθρωπος πράος και άκακος. Η δόξα που τον ακολουθεί, είναι ένα αιτιατό της αθόρυβης και σεμνής του πολιτείας.

Αν και ο πηλός που φορούσε ήταν τόσο εύθραυστος, και η σχεδόν ετοιμόρροπη σάρκα του, ευεπίφορη συχνά σε νόσους, το μύχιο σθένος του ήταν αδαμάντινο. Εξ ου και η ιλιγγιώδης συγγραφική του ευσυνειδησία, η αρραγής εμμονή στις αρχές που ενέπνεαν το βίο του, ο οσιακός χαρακτήρας της κράσης του σαν κληρικού.

Καλό σου ταξίδι στην αιωνιότητα, πατέρα μας Βασίλειε. Ο Κύριος κάλεσε κοντά του την ωραία ψυχή σου: Ανάστα», της είπε, «ελθέ η πλησίον μου, περιστερά μου» (Ασμ. β', 10). Εκεί που θα είσαι από εδώ και πέρα, μην παύσεις να του δέεσαι και για μας. Για μας τους ταπεινούς εργάτες του θείου Αμπελώνα, που τόσο υπολειπόμαστε του θελκτικού σου υποδείγματος».

Είναι κρίμα ότι η διοίκησης της Εκκλησίας δεν αξιοποίησε δεόντως τον σοφόν και άγιον αυτόν Ιεράρχην. Η ευαίσθητη και ευγενής καρδιά του ήτο πικραμένη, αλλ' ουδέποτε άφησε την πικρίαν να μαράνη τον ζήλον του. Μέχρι τελευταίας του αναπνοής ειργάζετο διά την σωτηρίαν του και το καλόν της Εκκλησίας, όσον και όπου του επετρέπετο.

Ευχαριστώ τον Θεόν, διότι με ηξίωσε να τον γνωρίσω και να μαθητεύσω παρά τους πόδας του. Ήτο ο πρώτος κληρικός που ε γνώρισα και εσφράγισε ανεξίτηλα με την φωτεινήν μορφήν του όλην την ζωήν μου.

Ζητώ ταπεινώς την ευχήν του. Είθε ο Άγιος Θεός να με αξιώση να συναντήσω εις την Βασιλείαν Του όλους τους αγίους κληρικούς, μοναχούς και λαϊκούς που ευτύχησα να γνωρίσω κατά την επίγειον ζωήν μου.